

[Wilhelm]

kelt. De kunne som sagt ikke bruges til at føre indkomstpoltik, og de kunne ikke bruges til gennemførelse af ØD. Tværtimod, disse ting måtte skrinlægges. Derimod kunne de bruges til at sikre følgende helt konkrete mål: en bolig-skattereform med en kraftig social omfordeling af byrderne og subsidierne, totalt stop for ejerlejlighedsspekulation og fidusmodernisering, udvidelse af det almennyttige byggeri og sikkerhed for et samlet nybyggeri på 40.000 boliger samt en omfattende byforbedringsindsats med deraf følgende beskæftigelse, billiggørelse af nybyggeriet og byforbedring med garanti imod kapitalisering af støtteordningerne, kraftige indgreb mod kapitalgevinster på jord og fast ejendom, forbedring af den offentlige service, sundhedsvæsen, daginstitutioner, postvæsen, DSB, uddannelsesvæsen osv. som led i beskæftigelsespolitikken, styrkelse af den kollektive trafik, bl. a. ved elektrificering af DSB og afvisning af FDMs pression på trafikinvesteringerne, indgreb mod fonds og fiduser på skatteområdet, sanering af fradrag, omlægning af en lang række erhvervs-tilskud uden garanti for beskæftigelse til investering i konstruktiv beskæftigelse, støtte til naturgasinvesteringerne og afvisning af atomkraftværker, stærkt forøget indsats på energiområdet i øvrigt, isolering, alternativ energiforsyning med meget store beskæftigelsesvirkninger, som vi gerne ser gennemført uden valutaproblemer ved en forbrugsomlægning, ekspropriation af energiressourcerne i den danske undergrund, genoprettelse af den automatiske dyrtidsregulering, afskaffelse af begrænsningerne i arbejdsløshedsunderstøttelse osv. Alt i alt en række punkter, som ikke betyder flere penge eller mere valuta ud end ind, men som ville kunne give beskæftigelse til omkring 100.000 i stedet for de 15.000-20.000, regeringen altid sidder og nørkler med forligspartierne om, og som endda er tvivlsomme.

Men selvfølgelig samtidig et »program«, som uundgåeligt styrker lønarbejderne over for kapitalen.

Hvis man tror, at det blot drejer sig om, hvad regeringen kan få flertal for, men at socialdemokratiet i øvrigt er helt indstillet på at svække kapitalen til fordel for arbejderklassen, så er dette regeringens valgmulighed. Og den skal stå synlig for alle nu, mens de taktiske socialdemokratiske hoveder spekulere

rer som rasende på, hvor meget de tør sælge ud af de krav, som erosionstruslen har påtvunget dem. Eller hvordan de skal få manipuleret situationen til et valg, hvor de kan beskyldes både højre og venstre for impotens og vinde et par mandater på det – og så i øvrigt fortsætte forligspolitikken, hvor de slap.

Venstrefløjen vil man hægte af ved besværgelsen om, at det ikke kan lade sig gøre at føre en samlet økonomisk politik igennem ved samarbejde til venstre. Det er for så vidt rigtigt; men man har heller aldrig kunnet føre en samlet økonomisk politik igennem med de hidtidige forligspartier. Man har blot accepteret de ynkeligste mellemproportionaler og har derefter udråbt dem til samlet økonomisk politik.

Med hensyn til beskæftigelse, inflationsbekæmpelse, valutaværn og øvrige vigtige forhold kunne der faktisk på det ovenfor nævnte grundlag etableres en mere samlet økonomisk politik end den, der har været, og end den, der vil blive mulig ved samarbejde til højre.

Men indkomstpoltikken og ØD er ikke med. Nej, det er korrekt, de kan ikke få flertal til venstre og må selvfølgelig droppes. Men er det et alibi for højresamarbejdet? ØD kan heller ikke gennemføres ved forlig til højre. Der er simpelt hen ikke noget flertal for ØD. Denne kendsgerning kan ikke anvendes specielt imod et samarbejde til venstre. Heller ikke indkomstpoltikken kan gennemføres ved samarbejde til venstre, i hvert fald ikke med os. Vi vender os meget stærkt og helt principielt imod den, ikke mindst på grund af dens følgevirkninger: nedbrydningen af lønarbejdernes organisationer og skridt i korporativ og totalitær retning, når indkomstpoltikken skal håndhæves.

Ved samarbejde til venstre måtte indkomstpoltikken falde, og hvad så? Er det så afgørende for regeringen, at den hellere opgiver muligheden for en ordentlig beskæftigelsespolitik, indgreb mod kapitalgevinsterne, en perspektivrig energipolitik, en forbedret bolig- og skattepolitik osv.? Mon også de socialdemokratiske arbejdere prioriterer den såkaldte indkomstpoltik højere end disse muligheder, den indkomstpoltik, som ikke hidtil har ført til andet end reallønsnedgang og øgede profitter, og om hvilken socialdemokratiets egne eksperter siger, at gunstige